Zalai Károly

Avignoni emlék

62.

Joachim most ütemes patkókopogást hall. Lovaskocsi közeledik a hatvanas évek elején Glasgow Gorbals nevű rosszhírű negyedének egyik utcáján. Az utca széles, a járdája foltozott, kevesen járnak rajta, nem olyan környék ez, ahol érdemes lenne bármit is megnézni. Csak az utca ködbe vesző végében látni néhány embert. A lovaskocsi elé egyetlen lovat fogtak be, komótosan battyog, a bakon férfi, mindkét kezével lazán tartja a gyeplőt. Ostora nincs, hisz tudja a ló a dolgát. A kocsi rakománya egy meglehetősen nagy faláda, amit nem kötöztek le. Úgy tűnik: nehéz. Joseph McKenzie fotóját Joachim Glasgow-ban vette, főként a lovaskocsi miatt. A fotó egy 1964–1965-ös sorozat egyik darabja, címe *Horse and Cart*. A tágas utcán, a másik oldalon egy furgon parkol, távolabb egy személyautó. Még egy kutyát is látni, amelyik az úton csatangol, a levegőben pedig egy galamb száll, élesen kiválva a ködös égből. Ló és kocsi. Nem figyel rájuk senki, csak a fotós. McKenzie nyilván sejtette már, hogy a két főszereplő a végnapjait éli, érdemes emléket állítani nekik, hisz néhány éven belül tényleg kitiltották a lovaskocsikat szinte valamennyi európai nagyvárosból. A patások falura szorultak, míg végül átvette helyüket a róluk elnevezett motorizált lóerő. A kocsis szakma is eltűnt. Lett viszont egyre több taxis, teherautó-sofőr. Akiknek meg nem futotta jogosítványra, azokat a gyárakban a futószalag várta. Mostanában meg, jut Joachim eszébe, a biztonsági őrök iránt nő egyre inkább a kereslet. De ne gondoljunk arra, mi lett a lovakkal! Hunyjuk be inkább a szemünket, és álmodjunk musztángokról vagy nagy versenyekről, ahol csodás, fonott sörényű paripák röppennek akadályok fölött vagy úsznak át a célszalagon megtöltve pénzzel a tenyésztők, a fogadóirodák és a tulajdonosok zsebeit. Ez itt a képen majd megbetegszik, egy glasgow-i lóvágóhídon végzi, és kutyaeledel lesz belőle. A gazdája megkönnyezi, aznap berúg, megveri az aszszonyt, a maradék pénzből tévét vesz. Később már egyáltalán nem gondol a lóra, akinek Jack volt a neve, s akkor is hazavitte őt, amikor el-elbóbiskolt a bakon. Micsoda szemei voltak, a gazda sokszor percekig nézett bele abba a nagy mélységbe, miközben a homlokát vakargatta, a nyakát simogatta s „öreg harcos”-nak becézgette, és néha még hallja, főként álmában, hogy nyerít…A ma emberének már nincs sok dolga lóval. Pedig több ezer évig szolgált, jelen volt békében és háborúban. De hát ez a fejlődés: az ember

mindenkinek és mindennek hátat fordít, ami nem hasznos neki. A galambokkal azonban nem bír, azok továbbra is leszarnak mindent.

63.

A cigányok viszont továbbra is különös viszonyt ápolnak a lovakkal. Ők valamit tudnak róluk, tán értik őket, a meséiket, a tekintetüket; valami évezredes titok lengi körül a kapcsolatukat. Furcsa népség, nem lehet őket megzabolázni, mint a vadlovakat. Jól tudta, tudja ezt a cseh Josef Koudelka is, hisz e rejtélyes viszonyt ábrázolandó, számtalan csodás fotót készített a cigányokról és lovakról. Koudelka időközben francia lett, hiába az U Fleku fantasztikus barnasöre, a Hrabal- és Panenka-fotókkal ékesített Arany Tigris, ahol még Bill Clinton is megfordult, meg a pompás knédli, a fotós 1970-ben áttörte (igaz útlevél segítségével) a csehszlovák karámot, és elnyargalt a még szabadnak látszó nyugat-európai prérikre. De a *Románia* című fotóját, ami most Joachim eszébe jut, nyilván az iménti glasgow-i ló nyomán, még „csehszlovákként" készítette, legalábbis az 1968-as évszám erre utal. Románia? Milyen lényegtelen a helyszín, hiszen a kopott vályogfal előtt álldogáló nem túl ápolt, ámde szilajnak tűnő fehér lovacskát és az előtte guggoló kalapos cigányt, aki épp a lónak magyaráz valamit, Koudelka a világ bármelyik szögletében lekaphatta volna. De ahogy most Joachim emlékezetében megjelenik a fénykép, hirtelen eszébe ötlik a megoldás. Hogy erre még sohasem gondolt!? Nem szöglet ez, hanem tágas, végtelenül tágas tér: maga a mennyország! Ezt fotózta le Pán Koudelka. Jobbra egy lépcső, ahol a protekciósok mehetnek be, balra a kapu, ami egyelőre még zárva. Szent Péter sehol. A cigány már dörömbölt, és épp a viselkedési szabályokat magyarázza a lónak. „Ide figyelj, most bemegyünk, s te hallgatsz, mint a sír, csak én beszélek. Először is nem árulod el, hogy lopott vagy. Az úgy volt, hogy szabad akaratodból egyszerűen hozzám csapódtál. Nem ígértem én neked fűt-fát, csak arra utaltam, hogyha akarod, bebarangoljuk majd a föld legszebb tájait: Erdélyt, Szerbiát, Boszniát, Bulgáriát, esetleg beszagolunk még a Boszporuszhoz is. Na jó, elismerem, friss zabban megállapodtunk, meg abban, hogy nem lesz cipekedés. És meséltem arról is, hogy istálló helyett a csillagos ég kupoláját nézzük majd éjszakánként, mélyen beszívva a rétek és erdők meg a harmatos fű illatát. Azt is megígértem, hogy majd úszhatsz valahol a Dunán. Hát megtapasztalhattad, többször is, hogy tényleg nagyon szép folyó, sok-sok ország partját nyaldossa, és miként mi, ő sem ismer határokat. És ha úgy tartja a kedve, tavasszal, áradáskor bebelátogat a nagyobb városokba, átlépi az összes gátat. Emlékszel, egyszer

át kellett menekülnünk a túlsó partjára!? De hát nem élvezted az úszást!? Valld be, hogy igen! És a végén már hatalmasakat kacagtunk, még azokat a cudar lövéseket is elfeledtük. Mondtad, hogy utálod a kocsit meg az ekét húzni. Én erre, biztosan emlékszel, azt válaszoltam, hogy kocsira nem telik, az ekét meg gyűlölöm, nem vagyok én paraszt. Viszont rengeteg hegedűszót ígértem neked meg csodás dalokat, hát nem tartottam be a szavam!? Rendben, nem ápoltalak túl sokat, és volt, amikor néhány napig éhkoppon maradtál, de hisz látod, a zoknim lyukas, a cipőmet egy kuka mellett találtam, csak a kalapom új, azt meg kártyán nyertem, és a bendőm nekem is sokszor korgott, tudod jól. Ha viszont megbetegedtél, magam ápoltalak, meg is gyógyultál, pedig orvos egyszer sem látott. Még szerencse, engem megkopasztott volna, te pedig talán sánta maradsz örökre. Egyszer sem ütöttelek meg, és amikor arra a bizonyos botozásra sor került, amit annyit emlegettél már, hogy a könyökömön jön ki, tudod, hogy el voltam kámpicsorodva, mert elhagyott az a repedtsarkú, ráadásul be is pálinkáztam. De aztán együtt sírtunk! Hát nem!? Hogy nem lettél szerelmes, nem én tehetek róla. Talán nem volt szerencséd, vagy éppen válogatós vagy. Mindegy. Cserébe kényeztettelek, simogattalak, megosztottam veled az összes örömömet. És csak akkor kellett néha vinned, ha nagyon fáradt voltam. Viszont csak ötvenöt kiló vagyok, észre sem vetted, ha a hátadon ültem. Most képzelj el egy benga rendőrt, teljes fölszerelésben, hát hozzá képest nem angyalka vagyok!? És nyereg sem volt, és nem azért, mert nem tellett rá sohasem, hanem azért, hogy kíméljem a hátad. Inkább pokrócon ültelek meg; néha napján… Szóval most bemegyünk, és te néma maradsz! És nem csóválod a fejed hitetlenkedve, ha hallod, amikor mondom ennek a Péternek, hogy egész életemben güzültem, mint egy állat, hogy nagy házam volt, családom, kertem, kitüntetéseim, oklevelem és autóm meg hétvégi házam is. És hogy sohasem ittam, nem dohányoztam – de jó, hogy eszembe jutott, azért még elszívok egy staubot, mielőtt bemegyünk –, hogy takarékosan éltem és élére állítottam minden garast. Te pedig versenyló voltál, Dower, Pardubice meg mit tudom én hol. Kupák, pezsgő, fűtött istálló, ilyesmik. Látom, ez tetszik, bólogatsz. Rendben! Akkor most irány! Gyerünk, Bella, itt az idő! Ne rázd a fejed. A legjobb helyen vagyunk, ha ügyes vagy, Péter észre sem veszi, hogy még élünk...”

64.

Ezekben a pillanatokban Henry Cartier Bresson 1938-ban, a Marnenál készített fotója jut Joachim eszébe, amelyen öt alak, két férfi és három

nő (az egyikükből csupán a haja) látható, akik a folyó meredek partján ülve piknikeznek. Bresson mögöttük állva, fölülről kapta le őket. A hozzá legközelebb ülő férfi – Jean-Claude – kalapot és rövid ujjú fehér inget visel. Széles vállán nadrágtartó feszül, nagy figyelemmel épp vörösbort tölt magának. Mellette porcelántányér; üres, benne két villa. Előtte a másik férfi, Roger, micisapkában és rövid ujjú pulóverben ücsörög. Tartásán némi feszültség érezhető. Épp föl akar állni, hisz mindkét kezével a földre támaszkodik, közben tekintetét a vízre szegezi, ahol egy csónak van kikötve, mögötte pedig egy stég, rajta két szék s hat, különböző irányba meredező horgászbot. A két férfihoz tartoznak, akik gyerekkori barátok, mindketten Metzben születtek, ott is jártak iskolába, a barátságuk később sem szakadt meg, mert az élet mindkettőjüket Párizsba sodorta. Jean-Calude-ból adótisztviselő lett, Roger pedig autószerelő a Simcánál. Legalul, Rogertól jobbra és balra egy-egy nő ül; a két férfi felesége; akik testvérek. A nők között, szinte teljesen eltakarva Jeanette foglal helyet, ő a jobb oldali nő kislánya. Mindhármuknak sötétbarna a haja, hasonló frizurát viselnek, molettek, vastag karral és nyakkal, rövid, tömzsi lábakkal. A bal oldali – aki legalul ül – a fiatalabb. Janine a neve és a postánál dolgozik. Ő Jean-Claude párja, és selyemblúzt visel. A másik nő, Yvette, Roger neje, levette a blúzát, kombinéban ücsörög, mert nagyon melege van. Meg egy kicsit sütteti a hátát a nappal, hogy hozzábarnuljon a nyakához, amelynek sötét színe arról árulkodik, hogy Yvette zöldséget árul egy külső kerületben lévő piacon. Jeanette tizennégy éves, és három napja szerelmes Maurice-ba, az osztálytársába, ezért szinte semmit nem eszik. Jean Claude-ék lánya, Michelle, pár hónapja ment férjhez, ő már nem jár velük kirándulni. Rántott csirke az ebéd, a kedvencük. Roger neje készítette. A férfiak már végeztek, a nők lassabban esznek. Ujjaik kényesen meredeznek, amivel eleganciájukat hangsúlyozzák, ám a két csupasz csont arról árulkodik, hogy a gazdáik, ha röstelkedve is, de nagy élvezettel alaposan leszopogatták őket. Mind az ötüknek szalvéta van az ölében, legelöl egy piknikes kosár, még tele, nyilván süteménnyel, hisz hogyan nézne ki egy vasárnapi ebéd édesség nélkül. Ilyen csendélet ma már nincsen, gondolta Joachim, amikor Besançonban rálicitált Cartier Bresson fotójára. A két család egyébként Jean-Claude autóján érkezik vasárnaponként a Szajna-partra, ahol a férfiak szokás szerint a horgász-felszerelést pakolják ki, a nők pedig megterítenek az árokparton. A férfiak cigizve, nagy csendben egész délelőtt a vízre merednek, és kapásra várnak. Jeanette Maurice-ra gondol, a két nő pedig eközben pletykálgat, a gyerekekről fecsegnek, és ételreceptek titkát osztják meg egymással. Közben szelíd megadással férjeik szótlan hátára pillantgatnak, és

magukban nagyon szurkolnak, hogy fogjanak valamit, mert zsákmány nélkül hazamenni maga a borzadály: oda a vasárnapi nyugalom, egész este nézhetik a férjük morcos ábrázatát. Ám amikor a közeli falu templomának harangja delet jelez, a férfiak azonnal a terített „asztalhoz" ülnek. És cuppogva, csámcsogva megfosztják a csirkecombokat és -melleket a hústól, közben boldogan töltögetnek a vörösborból, ki-ki a saját üvegéből. A nők alig isznak valamit, mert tudják, mi az illem. Jeanette is kap egy kortyot, de alaposan fölhígítják vízzel. A süteményből főként a nők lakmároznak. Az almatorta Yvette műve, mindig fantasztikusan sikerül. A meggyes piskótát viszont Janine süti, de a tésztája gyakorta összeesik, pedig hat tojásból készíti. Ilyenkor mindig megfogadja, hogy a következő alkalommal majd másik liszttel próbálkozik. Ebéd után szunyóka következik. Valamennyien eldőlnek a füvön. Egyik-másik álmodik is, a férfiak horkolnak. Senki sem olvas, nem szól kisrádió, még nincs mobil. Háború sincs. Szerintük nem is lesz, mert nagyon bíznak a Maginot-vonalban. Egy év béke vár még rájuk. Ez az utolsó közös vasárnapjuk. Jön az ősz, aztán meg a tél. Tavasztól egyre rosszabb hírekről olvasnak az újságban, s mikor beköszönt a nyár, nincs már kedvük összecsomagolni a horgászbotokat. Szeptemberben a németek lerohanják Lengyelországot, majd a Maginot-vonalat megkerülve, fél Franciaországot megszállják. Jeanette a háború alatt még kétszer lesz szerelmes, de szűz marad. Jean-Claude-ot nem hívják be, mert jó viszonyt ápol a friccekkel. Rogernak viszont 1941 májusában, Sedennál oda lesz az egyik lába. Amikor beköszönt az első békés nyár, már egyiknek sem jut eszébe a pecázás. Valahogy elment a kedvük tőle. Megváltozott az élet. Az első években örültek, hogy egyáltalán van mit enniük, s amikor már jobban megy nekik, az asszonyok inkább a Monoprix-ben veszik meg a halat, a férfiak meg közben odahaza rádióznak. Jeanette férjhez ment, így aztán Yvette és Janine az egyre növekvő unokákkal játszik. A férfiak a fotelben ülve cigiznek, mellettük az asztalon pohár, vörösboros flaska, kezükben újság: már röstellnének letelepedni a Szajna-partra. Ülni a fűben, és enni, mint a birkák, hogyan néz az ki!? Viszont a karácsonyt együtt töltik. Hol Yvettéknél, hol Janine-éknál állja körül a fát a két család. Éjfélkor misére mennek.

65.

Joachimnak ekkor kedvenc utcaseprős fotói jutnak eszébe. Az egyiket 1935-ben Wolfgang Suschitzky készítette. A német származású angol fotós munkása a Westminster hídon tevékenykedik. Mellette

lovaskocsi, távolabb emeletes busz. Téli ködben söpri a járda mellett a hidat. Pierre Vals 1939-ben készített fotójának munkása egy napfényes Szajna-parti lépcsőfokot tisztogatja, fején egyensapka, mellette pedig egy bukinista néhány könyve fehérlik a rakpart kőkorlátján. Ősz van, a levelek már mind lehullottak a fákról. Joachim a fotókon tűnődik, de közben Jürgen jut eszébe. Igazából, vallja be magának, állandóan ő jár a fejében, amióta ebben a kétségbeejtő helyzetben magára eszmélt. E fotók kapcsán elsőként arra a nyári délutánra emlékezik, amikor már alaposan besörözve, talán a Paul Heyse Strasse padján ücsörögve egy utcaseprőt figyeltek. Ekkor árulta el neki Jürgen – a legnagyobb meglepetésére –, hogy legszívesebben utcaseprő lenne. No persze Párizsban, fűzte hozzá mosolyogva. Képzeld el – mesélte, kezével a szokásosnál is jobban gesztikulálva, ami a sok sörnek volt betudható –, hogy van pár utcád, és csak az a feladatod, hogy tisztán tartsd őket. Micsoda fenséges érzés lehet legyőzni a sok szálldosó metrójegyet, falevelet, papírfecnit, zacskót, mit tudom én mit. A lényeg, hogy ez mind párizsi zsebből, kézből, a párizsi szél által került az utcára! Sétálsz a szabad levegőn, és úgy mozgatod a söprűt, mintha tutajoznál. Ott a víz is körülötted, mert úgy hallottam, hogy Párizsban kis csapokból folyatják a vizet, amit aztán szemetestől elnyel a kanális. Állítólag több száz kilométer hosszú a város alatti csatornarendszer. Ez is Hausmann báró érdeme. Ott kéne élni és dolgozni, ahol még a szemét is ilyen romantikusan tűnik el! Komótosan söprögetnék egész nap, az ebédszünetben elmajszolnám az egyik parkban a nejem által becsomagolt elemózsiát, majd ebéd után megtörölném a számat, és dehogy dobnám a földre a szalvétámat. Aztán pedig napsütésben, galambburukkolásban, langy őszi illatokban kivenném a zsebemből a *Romlás virágai*t, s abból olvasnék föl fennhangon magamnak néhány strófát. Majd fütyörészve visszamennék a kocsimhoz, fölakasztanám a targonca szélére az iszákomat, és fényesre söpörném azt a pár utcát, ami még hátra van. Este pedig a feleségemmel moziba mennénk, az *Utolsó tangó Párizsban*t néznénk meg talán, már sokadszorra a csodálatos Brandóval és Maria Schneiderrel, vagy a *Mechanikus narancs*ot. Aztán egy kis bisztróban megvacsoráznánk, megbeszélnénk a legjobb jeleneteket, s lefekvéskor megint olvasgatnék, de akkor már regényeket: Camus-t, Sartre-t, és Simon de Beauvoir-t, ahogy dukál. És elalvás után a kerületem utcáiról álmodnék, amelyeknek összes tisztára söpört járdája, útteste becses kezem, illetve seprűm nyomát viselné. Jürgen azután fölállt, s kissé dülöngélve, halkan elszavalta Jacques Préver *Park* című versét. Joachim szinte tátott szájjal hallgatta, s csodálta Jürgent, aki a kopott és mocskos Paul Heyse Strasséról Párizsba tudta katapultálni magát, s elfeledve az

egész nyomorúságos életüket, képes volt bemagolni ezt a varázsos verset, amely egy fénylő téli reggelen, a Montsouris parkban történt szerelmes ölelésről szól. „Un matin dans la lumière de l'hiver, au parc Montsouris à Paris, á Paris, sur la terre." Ez a park tehát párizsi, Párizs pedig a Földön található. Joachimnak még az is eszébe jut. hogy a vers a „Qui est un astre." sorral fejeződik be, ami azt a jelenti, hogy a föld egy csillag. Persze, hogy az első párizsi látogatása során azonnal elzarándokolt a Montsouris parkba is. Minden olyan volt, ahogy ott a Paul Heyse Strassén elképzelte, csak Jürgen hiányzott.

66.

Most már biztos benne, hogy ez a néhány Jürgennel eltöltött varázsos pillanat okozta, hogy mindig is úgy jelent meg Párizs a képzeletében, mint valami mesés csoda. Ráadásul a fekete-fehér fotók által pont az a város köszöntötte, amelyet elképzelt magának. Ez a Párizs, legalábbis ahogy Doisneau, Brassai, Ronis, Boubat, Jahan, Clerque, Dieuzaide, Janine Niepce vagy például Ergy Landau lefényképezte, tényleg tele volt varázsos pillanattal. Amint Párizsra gondol, megint egy Willy Ronis-fotó jut eszébe: a pommes frites-árus hölgyeké a Rue Rambuteau-n. A fotó 1946-ban készült. Joachim a sok-sok párizsi tartózkodása alatt jó néhányszor végigsétált ezen az utcán, hátha fölfedez valamit a fényképről. De nem járt sikerrel. Ugyan minden van: könyvesbolt, gyógyszertár, kávézók, kínai étterem, pizzéria, zöldségbolt, szupermarket, ékszerüzlet, ingatlanos, s persze több helyütt lehet kreppet meg hideg üdítőitalt kapni, aztán ott van még a Pompidou-palota is, ha valaki modern művészetre vágyik, de hiába keresett olyan sülkrumpliárusokat, mint akiket e fotón látni. A mai árusok mellett már nincsenek hatalmas kondérok, amikben olaj fortyog, nincs előttük vágódeszka, kések, egymásra rakva mindenféle kolbász, szalámi, nagy kosárban bagettek, hogy ott helyben el lehessen készíteni a szendvicset, amit aztán zsírpapírba csomagolva a vevő kezébe nyomnak. És persze hiába keresett olyan árusokat, akik egy kicsit is hasonlítottak a Ronis fotóján szereplő két hölgyhöz. Unott lánykák s fiúcskák állnak a standokon, minden műanyag fóliába tekerve a hűtőpultban sorakozik, az éhes turista egyen előregyártott szendvicset vagy üljön be egy étterembe, kávézóba, ott széles a választék, még sült krumplit is kaphat, ha rendel hozzá húst, halat vagy grillezett zöldséget. Aki meg tényleg csak sült krumplira vágyik, vándlizzon el egy mekibe vagy a burgerkirályhoz, ott leülhet a neonfényben, és még internet is van. A klasszikus sült krumpli

kiszorult a külső kerületekbe, a török és görög imbiszekbe, a belvárosban már nem szívesen látott vendég. De Joachimnak elsősorban az a mosoly hiányzott, ami ennek a két dámának az arcán ragyog, meg a hófehér, ropogósra vasalt kötények, a masni a hajban, ezek a blúzok, az a hatalmas alumínium sószóró, amiből úgy hullott a só, mint a hó; hiányzott neki az innen áradó sültkrumpli-szag, az őszinte derű, ami utoljára talán csak a háború utáni időkben volt ilyen erősen jelen Párizsban, hogy igen: túléltük, tanultunk belőle, már soha többé nem fogunk fegyvert a kézbe, minden békés és vidám lesz örökre, ezért aztán a legegyszerűbb falatoknak is rettenetesen örülünk. Pommes de terre, „földalmácska", forrón, ropogósra sütve, rádobva néhány zsírpapírra, megszórva alaposan sóval, kézből kézbe – ez maga a mennyország. Aztán pár méterre a standtól, lehorgonyzunk a sarkon, és állva enni kezdünk, közben nézzük a várost, ami úgy tűnik, mindent kibír; a túlélőket, akik most sűrűn és szorgalmasan egymásra mosolyognak, hiszen minden jó, és egyre jobb lesz. És közben újra meg újra visszagondolunk ennek a fehér kötényes sültkrumpli-árus dámának a mosolyára, amely nemcsak jó étvágyat kíván, hanem hihetetlenül pajkos is, mert a gazdája tudja, hogy minden porcikája legalább annyira kívánatos, mint az éhes ember számára a barnára sült, ropogós krumpliszeletek. Tudom, hogy tudod, mondja a mosolya Willynek és az összes férfinak, aki körbeveszi. És is láttam magam a tükörben, amikor ma reggel fölvettem ezt a ruhát, és betettem a szatyromba a hófehér kötényemet. És este is látni fogom, amire te most oly erősen vágysz. Meztelenre vetkőzöm, bebújok a kádba, lemosom magamról az olajszagot, aztán szárazra törlöm bőrömet, majd krémmel bekenem, hogy puha, rugalmas és illatos legyen, hogy hatalmas étvággyal ölelhessen át a kedvesem, aki akár te is lehetnél, mindenki lehet, ha mond néhány jó szót, illedelmes bókot vagy csak őszintén visszamosolyog rám, mert az élet csodálatos, hogy tovább folytatódott, hogy nincs már háború, észhez tértek a férfiak, győzött az igazság, karomba kaphatlak, szaporodhatunk, van már kenyér, krumpli, szerelem. Minden itt van ebben a mosolyban, ebben a tekintetben, ezekben a finom mozdulatokban, ahogy kiszolgálja a vendégeket. Micsoda pillanat! És Willynek sikerült megörökíteni ezt: az örök női mosolyt, ami most mindannyiunké! Mindenkié! Örökre! Bon appetit, Párizs!